

- 2a) Przyjmując, że krajowe przepisy dotyczące polityki w zakresie gier losowych są zgodne z art. 49 WE, czy sąd krajowy za każdym razem, gdy przepisy te są stosowane w konkretnym przypadku, musi określić, czy środek, który ma zostać orzeczony, jak na przykład nakazanie uniemożliwienia dostępu do określonej strony internetowej rezydentom danego państwa członkowskiego przy użyciu stworzonego do tego oprogramowania w celu zapobieżenia braniu przez nich udziału w oferowanych na niej grach losowych, spełnia w kontekście danej sprawy warunek, że powinien on służyć celom, które mogą uzasadniać takie krajowe przepisy, oraz czy wynikające z tych przepisów i ich praktycznego zastosowania ograniczenie swobody świadczenia usług jest w świetle tych celów dysproporcjonalne?
- 2b) Czy na odpowiedź udzieloną na pytanie 2a wpływa to, że środek, który ma zostać orzeczony, nie jest zarządzony i nałożony w kontekście stosowania przepisów prawnych przez organy krajowe, ale w ramach postępowania cywilnego, w którym działający w oparciu o wymagane zezwolenie organizator gier losowych wnosi o zasądzenie tego środka z uwagi na dopuszczenie się względem niego czynu niedozwolonego, polegającego na tym, że druga strona nie dostosowała się do rozpatrywanych przepisów krajowych i w ten sposób uzyskała nienależną przewagę nad stroną, która działała w oparciu o wymagane zezwolenie?
- 3) Czy art. 49 WE należy interpretować w ten sposób, że zastosowanie tego postanowienia prowadzi do tego, że właściwe organy państwa członkowskiego nie mogą na podstawie obowiązującego zamkniętego systemu zezwoleń na oferowanie usług związanych z grami losowym zakazać usługodawcy, któremu zostało już udzielone zezwolenie na świadczenie tych usług przez Internet w innym państwie członkowskim, ich świadczenia przez Internet również w pierwszym państwie członkowskim?

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (pierwsza izba) wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04, Michail przeciwko Komisji, wniesione w dniu 24 czerwca 2008 r. przez Christosa Michaila

(Sprawa C-268/08 P)

(2008/C 223/42)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Christos Michail (przedstawiciel: C. Meidanis, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania wnoszącego odwołanie

- uznanie odwołania za dopuszczalne i zasadne;
- uchylenie w niezbędnym zakresie wyroku Sądu Pierwszej Instancji wydanego w dniu 16 kwietnia 2008 r. w sprawie T-486/04;
- orzeczenie w sprawie kosztów według stosownych przepisów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie swojego odwołania wnoszący odwołanie podnosi trzy zarzuty.

W zarzucie pierwszym Ch. Michail podnosi, że Sąd popełnił błąd przy wykładni i stosowaniu prawa wspólnotowego oraz uchybił ciążącym na nim zobowiązaniu uzasadnienia wyroków w zakresie, w którym Sąd ten uznał w zaskarżonym wyroku, że Komisja przyczyniła się do powstania u wnoszącego odwołanie przekonania, że był on ofiarą nękania psychicznego w rozumieniu art. 12a regulaminu pracowniczego, lecz niezależnie od tej okoliczności oddalił jego skargę jako niezasadną.

W zarzucie drugim wnoszący odwołanie zarzuca Sądowi przeinaczenie okoliczności faktycznych przedstawionych mu w celu ich oceny, w szczególności przez rozpatrywanie ich pojedynczo, a nie w ich całościowym kontekście, oraz popełnienie kilku błędów przy dokonywaniu kwalifikacji prawnej tych okoliczności faktycznych.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie krytykuje wreszcie decyzję Sądu o odrzuceniu jako niedopuszczalnych, z powodu ich nieprecyzyjności, kilku zarzutów, które zostały podniesione na poparcie jego skargi, opartych w szczególności na naruszeniu art. 21a, 22a i 22b regulaminu oraz zasad równego traktowania i proporcjonalności. Dzielać skargę wnoszącego odwołanie na kilka części, Sąd przeinaczył bowiem istotę jej przedmiotu i struktury.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-271/08)

(2008/C 223/43)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. G. Wilms oraz D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że ponieważ niektóre organy administracji gminnej i przedsiębiorstwa komunalne zatrudniające więcej niż 1218 pracowników, zawarły umowy na świadczenie usług w zakresie dodatkowych prywatnych ubezpieczeń emerytalnych bez przeprowadzenia postępowania przetargowego, udzielając bezpośrednio zamówienia instytucjom i przedsiębiorstwom wymienionym w art. 6 Tarifvertrag zur Entgeltumwandlung für Arbeitnehmer im kommunalen öffentlichen Dienst (TV-EUmw/VKA, układu zbiorowego o przekazaniu części wynagrodzenia pracowników gminnej służby publicznej na fundusz emerytalny), Republika Federalna Niemiec naruszyła, do dnia 31 stycznia 2006 r., art. 8 w związku z tytułem III–VI dyrektywy 92/50/EWG⁽¹⁾, a od dnia 1 lutego 2006 r. art. 20 w związku z art. 23–55 dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾.
- obciążenie Republiki Federalnej Niemiec kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W Niemczech, pracownicy mogą wymagać od swych pracodawców, aby kwota ich przyszłych wynagrodzeń, mogąca sięgać 4 % kwoty służącej jako podstawa do obliczenia podstawowej składki ogólnego systemu emerytalnego, była wpłacana na prywatny fundusz emerytalny. Zgodnie z układem zbiorowym w sprawie przekazania części wynagrodzenia pracowników gminnej służby publicznej na fundusz emerytalny (zwanym dalej „układem zbiorowym”), dokonanie takiego przekazania obciąża władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne. Powinno to nastąpić za pośrednictwem publicznych instytucji oferujących dodatkowe ubezpieczenia emerytalne, przedsiębiorstw będących częścią grupy Sparkassen bądź też komunalnych przedsiębiorstw ubezpieczeniowych (Kommunalversicherer). Co do zasady, władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne zawierają zbiorową umowę ubezpieczenia dla ogółu swych pracowników, obejmującą przekazanie wynagrodzeń na fundusz emerytalny.

Na podstawie informacji, którymi dysponuje Komisja organy administracji gminnej lub przedsiębiorstwa komunalne zawarły bezpośrednio te umowy o świadczenie usług w zakresie dodatkowego ubezpieczenia emerytalnego z różnymi instytucjami i przedsiębiorstwami wymienionymi w układach zbiorowych, bez ogłaszania przetargu.

Świadczenie usług w zakresie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych jest objęte załącznikiem I A pkt 6 do dyrektywy 92/50/EWG, a od dnia 1 lutego 2006 r. załącznikiem II A) do dyrektywy 2004/18/WE. Chodzi w tym przypadku o usługi ubezpieczeniowe i fundusze emerytalne nie objęte obowiązkowym ubezpieczeniem. W rezultacie, przedmiotowe zamówienia, udzielane przez przedsiębiorstwa komunalne, a zatem instytucje zamawiające, stanowią zamówienia publiczne, czyli umowy o charakterze odpłatnym zawierane na piśmie w rozumieniu cytowanych dyrektyw. Z orzecznictwa wynika również, że art. 1 lit. a) dyrektywy 92/50/EWG nie wprowadza rozróżnienia między zamówieniami publicznymi udzielanymi przez instytucję zamawiającą w celu zaspokajania potrzeb w interesie ogólnym i zamówieniami, które takiego celu nie mają. Trybunał odrzucił w rezultacie koncepcję, że pełniona funkcja określa

charakter instytucji zamawiającej. Komisja nie może zatem zgodzić się ze stanowiskiem władz niemieckich, zgodnie z którym władze lokalne lub przedsiębiorstwa komunalne w zakresie dodatkowych systemów ubezpieczeń emerytalnych nie są instytucjami zamawiającymi w rozumieniu prawa zamówień publicznych.

Komisja uważa ponadto, że omawiane zamówienia przekraczają w znaczącym stopniu ustanowiony próg. Wbrew stanowisku strony pozwanej, wyliczenie nie może być oparte na każdej poszczególnej umowie. Istotny jest natomiast czas trwania umowy ramowej, ponieważ poszczególne umowy zawarte między pracownikiem i pracodawcą nie są przedmiotem zamówienia publicznego w rozumieniu wspólnotowego prawa zamówień publicznych. Wartość umowy ramowej odpowiada w rezultacie wartości szacunkowej, bez VAT-u, ogółu wszystkich umów obowiązujących w czasie trwania umowy ramowej. Na podstawie obliczeń Komisji co najmniej 120 miast w Niemczech przekraczały ten próg.

Władze gminne i przedsiębiorstwa komunalne nie mogły zatem udzielić bezpośrednio zamówienia na usługi w zakresie dodatkowych ubezpieczeń emerytalnych instytucjom i przedsiębiorstwom wymienionym w układzie zbiorowym, ale powinny były przeprowadzić przetarg na szczeblu wspólnotowym. Fakt, że ciągłość wypłaty wynagrodzeń jest uregulowana w układzie zbiorowym nie wpływa na tę ocenę. Po pierwsze, zgodnie z orzecznictwem Trybunału nie istnieje w prawie wspólnotowym ogólna zasada autonomii układów zbiorowych i po drugie, Komisja nie dostrzega w jaki sposób fakt, że instytucje zamawiające muszą wypełnić obowiązki dotyczące udzielania zamówień publicznych ograniczałby niezgodnie z prawem zasadę autonomii układów zbiorowych, zapisaną w Grundgesetz (niemieckiej ustawie zasadniczej).

⁽¹⁾ Dz.U. L 209, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 134, s. 114.

Skarga wniesiona w dniu 24 czerwca 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Federalnej Niemiec

(Sprawa C-275/08)

(2008/C 223/44)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: G. Wilms i D. Kukovec, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Federalna Niemiec